

“Toen de bommen
op de school van
onze kinderen vielen,
zijn we vertrokken”

DE FAMILIE IBRAHIM VLUCHTTE VAN SYRIË NAAR BELGIË

Ze hadden een mooi leven in Damascus. En toen brak de oorlog uit... Vandaag woont de familie Ibrahim in een huisje in Leuven, en hopen ze hier hun toekomst uit te bouwen.

Een typisch Vlaamse straat in Leuven. In het midden, een rijhuis uit rode baksteen, met achter de ruit een affiche van een schoolfeest. Hier woont de familie Ibrahim. Een warm gezin dat bestaat uit papa Edris (37), mama Marijan (34), vier kinderen tussen 3 en 14 jaar en neefje Ayham van 15 jaar. In gebarentaal worden we warm welkom geheten. Thee wordt gemaakt – mierzoet en heerlijk –, het eten wordt in de snelkookpan opgezet. Dat we zeker moeten blijven eten, vertaalt de tolk voor ons. Dochtertje Yara kruipt vertederend op schoot bij haar papa, de jongens komen intussen thuis van hun naschoolse activiteit. Voetbal, en ze hebben gescoord. Je zou haast vergeten dat iedereen hier oorlog heeft gekend en honger heeft geleden. Dat ze, toen ze écht geen uitweg meer zagen, gevlucht zijn uit hun land. Papa Edris vertelt. “We woonden in een mooi appartement in Damascus. Ik was chef-kok, eerst in het Sheraton hotel; daarna in het Four Seasons hotel. Maar het werd steeds gevaarlijker en de toeristen bleven weg. Ook al vielen de bommen in onze stad, we hoopten dat het gewoon zou overgaan. Maar toen kwamen de soldaten, om onze stad te verdedigen. Ze gingen in de scholen slapen, omdat er nergens anders plek was. Het maakte van de school van onze kinderen een militair doelwit. Toen ook daar bommen begonnen te vallen en onze kinderen gevaar liepen, besloten we te vertrekken. We verkochten alles en trokken naar Irak. Daar heb ik een jaar gewoond met mijn gezin, maar een leven opbouwen was onmogelijk. De kinderen mochten niet naar school, ik kon niet werken, er was geen medische hulp. We werden daar niet aanvaard. Na een jaar was het genoeg. Marijan en ik spraken af dat ik zou vertrekken, zonder haar. Naar Europa. De zus van mijn beste vriend woonde in België en we zouden haar samen proberen te bereiken. Daarna zou Marijan met de kinderen kunnen komen. Het afscheid was zwaar. Ons dochtertje, mijn oogappel, was maar anderhalf jaar oud en ik moest haar achterlaten. Ik zei dat de jongens sterk moesten zijn en nam afscheid. Voor hoelang, dat wist ik niet.

PER BOOT, PER TREIN, TE VOET

De tocht was lang en gevaarlijk. Met de boot vluchtte ik illegaal naar Griekenland. Vandaar ging ik te voet verder. Servië, Macedonië, Hongarije. Met de trein naar Oostenrijk en Duitsland en dan verder naar België. Op 15 oktober 2015 kwam ik aan in Brussel. Uitgeput, maar dolgelukkig. Dat telefoontje naar Marijan ga ik nooit meer vergeten. “Ik ben er.” We hadden elkaar al acht maanden niet gezien. Ook voor Marijan was het vreselijk. Zij zorgde al die tijd alleen voor onze kinderen. Uiteindelijk zou ik haar pas een jaar later weer in mijn armen kunnen sluiten. Toen ze hier aankwamen, woonde ik in een studentenkot in Leuven. Het was te klein, natuurlijk. Maar we waren samen. Dat was het allerbelangrijkste. Kleine Yara was zo groot geworden, de jongens waren geen kind meer. En Ayham, de zoon van mijn broer, werd ons pleegkind. Hij was ook gevlucht en woonde ondertussen al anderhalf jaar alleen in Duitsland, als minderjarige vluchteling. Ik ben zo dankbaar dat hij ook bij ons mocht komen wonen. Na drie maanden vonden we een huis, dankzij een organisatie in Leuven. In januari 2017 verhuisden we

“We zijn dolgelukkig met onze verblijfsvergunning. Dit wordt onze nieuwe thuis”

met de hulp van Buren zonder grenzen, vrijwilligers uit Leuven die vluchtelingen helpen een thuis te zoeken en maken. De meubels kregen we ook via hen. We vielden ons zo gedragen door iedereen. Enkele weken later kookte ik een Syrische maaltijd in het buurthuis. Voor iedereen die ons nieuw leven mogelijk had gemaakt. Ik was zo blij dat ik eindelijk iets kon terugdoen, in plaats van alleen maar hulp te moeten vragen. 't Was een klein gebaar maar toen voelde ik écht dat dit onze thuis werd. En iedereen vond het lekker!

Ik werd zelf vrijwilliger bij Buren zonder grenzen en help nu andere vluchtelingen hun plek te vinden in België. Intussen werk ik deeltijds in een pizzeria en hoop ik snel voltijds te kunnen werken. De kinderen gaan naar school en leren Nederlands, ook Marijan en ik leren de taal. Ja, we missen Damascus. Maar we hopen hier ons leven uit te bouwen. In Syrië blijven we altijd de onderdrukte Koerden. Hier worden we aanvaard, hebben we rechten. De dag dat we onze verblijfsvergunning kregen, waren we dolgelukkig. Dit wordt onze nieuwe thuis. Met nieuwe vrienden, nieuwe burens, een nieuw leven. En met hoop voor een rustige, vreedevolle toekomst.”

Tekst: Lisa Gabriëls Foto: Ann De Wulf